

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Familien Kierkegaard

Citation: Kierkegaard, Søren: "Familien Kierkegaard", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b1-txt-shoot-id61bbed87-780b-4e95-9d5c-bd76f4015d12.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Rygter er just ikke min Lyst ell. Gjenstand for min særlige Opmærksomhed, især naar de angaae mig selv. Denne Gang angaaer imidlertid Rygtet Dig. Der siges at Biskoppen har gjort Indstilling at Du skal have en Betænkningsstid og saa enten døbe – eller forsage Embedet nemlig.

Det følger af sig selv, at Sagen beskæftiger mig. Jeg troer vel ikke at det kommer til den Yderlighed; dersom det ikke var Dig, der var den Paagjeldende vilde jeg sige: gid det maatte komme dertil og Bispen seire. Nu ønsker jeg dette langt fra, og dog veed Du, hvormeget jeg holder paa Biskoppen. Men lad os tænke os, at Sagen bragtes til denne Yderlighed, hvad saa? Saa lidet som jeg selv, naar jeg handler, ønsker at forstyrres ved pro et contra, som jeg nok selv er Mand for at opdrive i Overflod, saa lidet ønsker jeg at forstyrre en Handlende. Du har formdl. tænkt det Meste og valgt. Kun et Eneste vil jeg derfor minde om, hvad jeg, ni fallor, ogsaa sagde forrige Gang, da Afgjørelsen syntes at staae for Døren: betænk, at der naturligviis her som allevegne er en Masse Sluddermodser, som udelige til at handle perfectionere sig i at snakke, og som naturligviis hvis Du vover det Yderste, længe ville kunne leve deraf, og beraabe sig paa Dig, og blive høirøstede o: s: v: Selv om det Du gjør efter Din redeligste Overbeviisning var det Bedste Du kan gjøre det ene Rigtige, der er i vor Tid en Mislighed, man altid maae befrygte, at Feighed og Snakkelyst og afmægtig Trods, og Vrøvlevorrenhed Vrøvlevorrenhed s: v: vil knytte sig dertil, og at saaledes det Bedste kan afstedkomme Skade. Det er ikke min Mening, at en saadan Betragtning skal afholde Een, men en saadan Betragtning skal tages paa Raad med. Var Tiden sat og beroliget, saa gik det bedre, men en Generation der blot har den fixe Idee at være kaldet til Reformatorer, ell. indbilder sig at være kaldet til at ville være det (ak! hvilken Modsigelse) medens Ingen har Kald en saadan Generation maa man omgaaes i Skrøbelighed.

Dog som sagt min Mening er, at Biskoppen ikke trænger igjennem; det skal glæde mig paa Dine Vegne, og gjør mig kun ondt, at een af de meest energiske Mænd i Landet skal blive peget paa af Dosmere, thi dette vil ikke udeblive.

Du seer jeg taler uforbeholdent, det vilde vel ogsaa være Dig mistænkeligt om min Begeistring for Mynster saa aldeles skulde være kølnet, og det vilde jo i Grunden kaste et sørgeligt Lys over min Interesse for Dig; thi en Veierhane-Interesse er ikke just at agte paa. Jeg holder paa Eder begge, som altid, ønskeligt var det, at I aldrig vare stødt sammen.

I Afgjørelser, veed Du nok, er mit Liv, da banker mit Hjerte, da finder min broderlige Hengivenhed ogsaa Leilighed [og] Lyst til at yttre sig. Vær forvissat derom.